

Florio den 14 April

Egen min Mary!

Tack skall du hafva min älskling för ditt sista bref af den 31 Mars. Du har varit mycket snäll som skrifvit så ofta, som du ser af mitt senaste bref, är jag en oförnöjsam krabat. Numera har du väl fått flere färska bref af mig, den 6 ds. borde du hafva erhållit det bref jag skickade med Winter, 10 half imperiåler medföljde, men de komma väl ej att uppfylla hufvudändamålet, respenningen till Pburg. När vi slippa härifrån är naturligtvis fullkomligt osäkert, allt beror på de fördömda Engelsmännen, på krig tror jag väl ej, men väl på att få ligga här ännu två månader.

Jag fick ditt bref om aftonen, när vi firade Julius dagen. Hausen hade låtit dekorera en liten höjd med löf och blommor, mandelblom etc. uppfästade på gevärspyramider. Musiken spelade, soldat-sångarene sjöngo, och alla voro på glatt humör. Ett sakta regn föll men var ej i stånd att nästärma sinnena, plötsligt kom postbudet, många fingo bref, jag ibland dem, och rymde genast undan i mitt tält. Lusten att dricka och skämta var försvunnen, men icke var jag mindre glad för det, tvertom, men jag drömde mig med dig vid min sida, och alla de fyra wildbasarna framför mig, och glömde allt annat.

Ja så, du har så omskapat dig att jag skall få svårt att känna igen dig. Spill ej på dig söta finger, nog känner jag dig ändå ibland tusenden. Under hela fälttåget har jag ej haft tid att se på något fruntimmer, och ej ens lust dertill, men nu börjar jag längta efter det enda fruntimmer jag i hela världen bryr mig om, efter min egen rara, söta, varma hustru. Men det är ju äfven tid på, åtta månader hafva förgått, sedan ett par hvita armar slingrat sig kring min hals, och ett par mjuka, varma läppar kysset mig, men det är bäst att ej tänka derpå tillsvidare, annars blir det för varmt.

Man kan för resten ej just skryta öfver värmen här, vinden har för några dagar sedan gått öfver på nord, och det är nog svalt i tältet, men med skinn schlafrock bergar man sig ändå. I går fick jag mycket ledsamma underrättelser, det ankom till bataljonen dödsannonser ifrån olika hospital, summa 25 stycken, och 10 hörde till de mina, de flesta särade vid Gorny, men äfven i rödsot och tyfus hade de dött. Det som smärtade mig djupast var att unga Liljestränd dött, han hade de senaste tiderna på andra sidan Balkan, blifvit mig riktigt kär. Det var en rask, oförtruten pojke, alltid glad, ej minst när kulorna hvinade. Som kompani chalonör var han alltid i min närhet sofde bredvid mig, åt af min soppa och sofde sista tiderna i min filt. Stackars föräldrar, det blir ett tungt bref att skriva, till som jag rådde fadren att skiéka honom ut i kriget. En annan dugtig karl har strukit med af sina sår, om du minnes Kast.

Men jag har ju beslutat att ej vara på dåligt humör, i dag skall jag köpa ifrån Constantinopel en första, en andra violin, och en klarinett, sedan hafva vi bal

den 14 April, forts.

alla aftnar, och tänka ej ens på att hafva ledsant efter alla nära, kära.

Endomligt, när vi så här ruska på oss, så stiger med ens glädjen högt mot himla, tills med ens någon olycksfågel säger "det är ju rätt roligt, men hvad skall det ej bli, när vi komma hem" och då se alla på hvarandra och glädjen är sin kos.-

Du önskar att jag skulle komma hem frisk, som om jag ej deltagit i ett krig. Frisk är jag nog, riktigt frisk, men vet du, jag är riktigt löjligt mager, skulle Calle Silfverhjelm få se mina ben, så skulle han jubla. Jag försöker nog att äta upp mig men det går ej så fort, blifver vi här ännu en månad, så kan det likväl lyckas. men det är ju ej så farligt, när min hustru är rund och fet, paret tager sig då i alla fall bra ut. mitt skägg måste jag ändå raka bort, det finnes en sådan mängd grå hårstrån deri, så människorna kanske kunna tycka jag vore för gammal för min raska, vackra hustru. Willus är nu redan fullkomligt feberfri, men svag som en trasa, efter några dagar hoppas jag likväl han skall vara på benen. Unga Willgrén har i stället sjuknat in i tyfus, måtte det ej gå olyckligt, han är så klen i allmänhet. I går afton hade vi telegram ifrån Hfors, Bergenstråle, Tanlander, Wärth-
hjelm, Nassokin, Galmborg, Ehnberg, Procepé och Munsterhjelm hade bjudit Winter på middag, de telegraferade att de hörande på "inters recis merveilleuxs, drucko vår skål. Vänta bara när vi komma hem, skola vi ljuga dem så fulla, att de ej veta om de stå på sina egna ben. Nu vill Andelin att jag skall sluta, han skall föra brevet till Stefano. Adieu älskling, som du ser längtar jag efter dig så mycket man kan längta, och när jag kommer hem skall jag jubla af glädje.

Kyss alla mina små barn och säg dem att Pappa nog snart kommer hem, helsa far och mor, möt mig i Pburg, så skall du få så många kyssar, du ej kunnat drömma om, af din egen

Eugène